

'Mijn innerlijke stem fluisterde: raap jezelf bij elkaar'

stem me toe: raap jezelf bij elkaar, dit kan zo niet langer. Ik wilde weer sterk en positief worden. Knokken. Ik besloot te stoppen met alle medicatie, want dat maakte een kasplantage van me. De arts was daar fel op tegen, maar ik wilde mijn eigen koers varen. De pijn nam ik voor lief. Mijn bovenlijf was nog fit, ik wilde ook weer een helder hoofd hebben. De tweede stap die ik heb gemaakt om een nieuwe fundering aan te leggen, was het veranderen van mijn houding. Door alle angst en verdriet zat ik continu in een voorovergebogen, gedepimeerde houding. Toen ik rechtop ging zitten en de kinderen en mijn vrouw weer in de ogen kon kijken, kwam ook mijn levenslust weer terug."

'Mijn focus lag op alles wat nog wél mogelijk was'

Maurice wil weer onderdeel uitmaken van het gezin. Veel dingen kan hij niet meer, zoals zelfstandig douchen of de kinderen boven in

bed stoppen, maar legt zich daar niet bij neer en gaat op zoek naar zijn grenzen. "Dat begon heel simpel met een broodje pindakaas. Mijn vrouw was aan het werk, de kinderen zaten op school... en de pindakaas stond bovenin het keukenkastje. Ik dacht: hoe kan ik daar nou vanuit mijn rolstoel bij? In eerste instantie zocht ik naar een bezemsteel, zodat ik het potje uit de kast kon schuiven en opvangen. Toen vond ik een vleestang in de kast. Daarmee lukte het me om de pot naar me toe trekken, waarna ik hem op kon vangen. Ik realiseerde me: als het me lukt met een potje pindakaas, kan ik het ook toepassen op andere situaties. Ik begon de 'broodje pindakaas strategie' steeds vaker toe te passen om zo andere doelen te bereiken en dromen waar te maken... Na al die tijd bezig te zijn geweest met alles wat ik niet kon, lag mijn focus ineens op alles wat nog wél mogelijk was. Dat bleek vaak in kleine, basale dingen te zitten, zoals lezen,

de kinderen helpen met huiswerk, in gesprek gaan met anderen, goed luisteren. Vanuit school werd ik gevraagd of ik het voetbalteam van mijn zoon Lukas wilde coachen. Ik kon zelf niet meer meedoen, maar mijn zoon speelde in het jeugdteam van Sparta en kon goed met de bal overweg. We zijn het schoolteam toen samen gaan trainen: ik gaf de aanwijzingen en hij deed het voor. Toen het team kampioen van Vlaanderen werd, kwam hij op me af erend: 'Pa, we kunnen nog steeds samen voetballen, maar op een andere manier.'" Hij vervolgt: "Ik ga vaak naar mijn dochter kijken op de manege. Als ik haar voorbij

zie komen met een grote glimlach op haar gezicht, kan ik mijn geluk niet op. Dan denk ik: dat kan ik ook nog. Genieten van het leven."

'Met die kindercurkjes kon ik weer zwemmen'

Maurice blijft zichzelf in de loop van de jaren nieuwe doelen stellen. "Voordat ik ziek werd, had ik 21 jaar gedrumd bij een bandje. Geweldig vond ik dat. Maar ik had de hoop om ooit nog op het podium te staan na mijn ziekte eigenlijk al opgegeven. In de loop van de tijd begon het steeds meer te kriebelen. Een kennis tipte me om een cajon te kopen, een handtrommel. Ik was meteen verkocht. Een jaar later stond ik samen met Margriet Eshuis op een benefietconcert van de Alpe d'Huizes in Hellevoetsluis. Na vijftien jaar geen drumstok te hebben aangeraakt, kon ik weer 'dat podium op'. Dat voelde als een enorme overwinning." In de loop van de jaren weet Maurice nog meer van zijn dromen te realiseren, zoals sportieve presentaties op zijn naam zetten. "Ook dat begon heel klein. Op een dag besloot ik dat ik weer wilde zwemmen. Ik had geen idee hoe ik dat aan moest pakken. Doordat ik geen gevoel in mijn benen heb, mis ik ook

drijfvermogen. Twee baantjes trekken lukte me nog wel op armkracht, maar daarna werden mijn benen zwaar en begon ik te zinken. Mijn zwenktrainer kwam op het idee om kindercurkjes om mijn benen vast te maken. Daarmee bleven mijn benen drijven, waardoor het zwemmen lukte. Het was niet alleen fijn om weer in beweging te zijn, maar ik kwam ook uit mijn sociale isolement doordat ik niet meer hele dagen thuis zit. Na het zwemmen ben ik fanatiek gaan handbiken op een speciaal soort fiets, waarbij je 'trapt' met je handen." Als er op dan ook nog een sportrolstoel voor Maurice bij elkaar wordt gesponsord, kan hij zijn ultieme sportieve droom waarmaken: meedoen met de triathlon.

'In die stilte ben ik gaan nadenken'

Daarnaast richt Maurice zijn pijlen op een nieuwe carrière. "Voordat ik ziek werd had ik het idee dat ik alles uit het leven haalde. Maar ondertussen ging ik volledig op in mijn werk als timmerman en de grafische industrie. Terwijl ik dat niet eens echt leuk vond. Doordat mijn leven na mijn ziekte even werd stilgezet, vielen er momenten

'Hoe moest ik nou bij die pindakaas komen?'

van stilte. In die stilte ben ik gaan nadenken. Wat wil ik nou écht en waar ligt mijn kracht? Ik ben altijd goed in luisteren geweest. Mensen hebben de neiging hun hele levensverhaal aan me te vertellen. Vanuit dat idee ben ik verschillende opleidingsgaan doen om als coach en trainer aan de slag te gaan. Nu help ik andere mensen om hun dromen en doelen waar te maken." Ook op persoonlijk gebied gooit Maurice het roer om. "Ik realiseerde me dat ik heel veel van mijn kinderen had gemist. Ik was altijd maar druk, druk, druk. Op een dag kwam mijn dochter me een tekening brengen. Dat was voor het eerst dat ik aandachtig bekeek wat ze op papier had gezet. Toen pas zag ik hoe goed ze eigenlijk kon tekenen. Mijn oogkleppen vielen af." Ook de relatie met zijn vrouw heeft daar baat bij. "Ik kwam erachter dat we te veel langs elkaar heen hadden geleefd. Heel bewust begonnen we tijd te maken voor goede gesprekken. Daardoor hebben we elkaar veel beter leren kennen. We zijn nu echt een team." Hij vervolgt: "Aanvankelijk was ik bang dat Hanneke me zou verlaten voor iemand die wel kon lopen. Met name in revalidatiecentra krijg je veel van dat soort verhalen te horen. Het belangrijkste is denk ik om niet in de slachtofferrol te blijven zitten. Wat dat betreft ben je er zelf bij. Als je jezelf niet bij elkaar raapt en blijft klagen dat je leven voorbij is, dan roep je het

